

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕЖИВАННЯ КРИЗОВИХ СТАНІВ МОЛОДИМИ СПІВРОБІТНИКАМИ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Актуальність дослідження кризових станів співробітників органів внутрішніх справ, які служать в несприятливих для життя та здоров'я умовах, обумовлена безпосереднім зв'язком з ефективністю їх діяльності. Переживання кризових станів співробітниками органів внутрішніх справ призводить, з одного боку, до гострих та хронічних емоційних станів, а з іншого – до зниження ефективності правоохоронної діяльності, її продуктивності, надійності і, як наслідок, може стати причиною порушення законності при виконанні службових обов'язків або стати передумовою професійної деформації особистості або навіть суїциду.

Мета дослідження: виявити причини виникнення і умови розвитку кризових станів у молодих співробітників правоохоронних органів.

Особливий внесок у дослідженні проблематики психологічних складових службової діяльності працівників органів внутрішніх справ зробили Л.М. Балабанов, І.В. Бандурка, П.П. Баранов, В.І. Барка, Д.Н. Завалішин, Г.О. Литвинова, М.І. Магурін, В.С. Медведєв, Л.І. Мороз, Г.В. Попов, О.Е. Судаков, О.В. Тімченко, С.І. Яковенко, Г.О. Юхновець, та інші. Однак і на сьогодні проблема кризових станів залишається невирішеною.

Як відомо в основі переживання лежить механізм рефлексії – процес самопізнання суб'єктом внутрішніх психічних актів та станів. Так, проводячи серед співробітників органів внутрішніх справ тест А.В. Карпова на рефлексивність були отримані наступні результати: високий рівень рефлексивності мали лише 10 % працівників; середній рівень – 50 %; низький рівень – 40 % представників силових структур. Отримані показники свідчать про доволі низьку здатність працівників правоохоронних органів до самосприйняття змісту своєї власної психіки і її аналізу, а також до розуміння психіки інших людей, емпатії, неспроможності поставити себе на місце іншого.

На нашу думку, отримані низькі дані пов'язані зі специфікою служби в ОВС. Створення ефективної системи профілактики переживання кризових станів співробітниками ОВС можливе лише на основі врахування максимальної кількості складових і їх взаємозв'язків, які становлять підґрунтя для формування стану кризи. До цього слід також додати, що досягнення ефективної психопрофілактики можливе тільки при інтеграції зусиль значної кількості фахівців та установ у межах єдиної превентивної стратегії.

Таким чином, потреба психологічної практики у науковому забезпеченні процесу профілактики переживання кризових станів співробітниками ОВС, недостатня розробленість цієї проблеми у сучасній психологічній науці дозволяє розглядати обрану тему дослідження як цілком актуальну та значиму в науковому, теоретичному і прикладному аспектах.

Науковий керівник: Помиткіна Л.В., д-р психол. н., професор